

## 2 d'octubre: àngels de la guarda

Evangelí i comentari de la festa dels sants àngels de la guarda.

“Us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial”. Acudim al nostre àngel de la guarda perquè ens ajudi a tractar Déu amb plena intimitat, amb tota la nostra ment i tot el nostre cor, com solia fer sant Josepmaria aquest dia.

### **Evangelí (Mt 18,1-5.10)**

En aquella ocasió, els deixebles preguntaren a Jesús:

—Qui és el més important en el Regne del cel?

Jesús va cridar un infant, el posà enmig d'ells i digué:

—En veritat us ho dic: si no canvieu i us feu com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel. I qui acull un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull.

Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial.

---

## **Comentari**

Ens explica l'evangelí d'avui que en una ocasió, quan Jesús estava amb

els seus deixebles, “va cridar un infant, el posà enmig d’ells i digué: En veritat us ho dic: si no canvieu i us feu com els infants, no entrareu pas al Regne del cel” (vv. 2-4). Quan Jesús parla de fer-se com a nens no està dient una ingenuïtat, ni parlant en un llenguatge merament figurat, sinó que està desvetllant una realitat profunda que ajuda l’home a penetrar en el seu propi misteri, que el fa adonar de la importància dels valors que cada ésser humà comporta al món i que s’expressen espontàniament en la seva infantesa. La pèrdua de la senzillesa, la sinceritat, l’amor candorós, la capacitat d’admirar-se davant de la grandesa o la bellesa de les coses, la confiança i tants altres valors que són propis de la condició infantil no suposa un èxit de la maduresa, sinó una limitació que cal restaurar.

Jesús, quan parlava de l’amor de Déu Pare pels nens i pels qui es fan com a

nens, va assenyalar: “Mireu de no menysprear cap d’aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial” (v. 10).

“Fundada en aquest i en altres textos inspirats –recordava Mons. Xavier Echevarría-, l'Església ensenya que des de la infantesa fins al traspàs, la vida humana és voltada de la guarda i la intercessió”[1]. I fa seva una afirmació freqüent en els escrits dels Pares de l'Església: 'Cada fidel té al costat un àngel com a protector i pastor per conduir la seva vida'[2]. D'entre els esperits celestials, els àngels de la guarda han estat col·locats per Déu al costat de cada home i de cada dona. Són els nostres amics propers i aliats en la lluita que ens enfronta –com afirma l'Escriptura— a les insídies del diable[3]. Per això sant Josepmaria recomana: “Recorre al teu Custodi, a l'hora de la prova, i t'empararà

contra el dimoni i et portarà santes inspiracions.”[4].

En un dia com avui, el dos d'octubre del 1928, dia dels àngels de la guarda, va néixer l'Opus Dei. Déu volgué posar al cor ben disposat de sant Josepmaria, la inquietud divina de fer arribar a tothom la crida universal a cercar la santedat en la vida ordinària, santificant les realitats professionals i familiars de la vida quotidiana.

Cada any, en aquesta data, el seu cor s'alçava amb senzillesa infantil al Senyor en acció de gràcies i acudia al seu àngel de la guarda perquè l'ajudés a tractar Déu amb plena intimitat, amb tota la ment i el cor. “Aquest matí –escrivia el 2 d'octubre del 1931, tres anys després– em vaig ficar més amb el meu àngel. Li vaig llençar floretes i li vaig dir que m'ensenyi a estimar Jesús, ni tan sols, com l'estima ell”[5]. I la seva pregària

va transcórrer per una llera profunda i serena: “Quines coses més puerils vaig dir al meu Senyor! Amb la confiança confiada d'un nen que parla a l'Amic Gran, del qual n'està segur d'amor: Que jo visqui només per a la teva Obra –li vaig demanar–, que jo visqui només per a la teva Glòria, que jo visqui només per al teu Amor [...]. Vaig recordar i vaig reconèixer lleialment que tot ho faig malament: això, Jesús meu, no et pot cridar l'atenció: és impossible que jo faci res a dretes. Ajuda'm Tu, fes-ho Tu per mi i veuràs que bé surt. Després, audaçment i sense apartar-me de la veritat, et dic: xope'm, emborratxa'm del teu Esperit i així faré la teva Voluntat. Vull fer-la. Si no la faig és... que no m'hi ajudes. I hi va haver afectes d'amor per a la meva Mare i la meva Senyora, i ara mateix em sento molt fill del meu Pare-Déu”[6].

---

[1] Catecisme de l'Església Catòlica, 336.

[2] Sant Basili, *Contra Eunomio* 3, 1 (PG 29, 656B).

[3] Xavier Echevarría, *Carta* 1.X.2010.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, 567.

[5] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, Quadern 4, 307, 2.X.1931

[6] Ibidem.

Francisco Varo